

'There is no doubt that, despite the atmosphere of civil unrest, Oxford was a centre of scientific and medical research in the 17th century.'

Hoe het voelt om langs de lijn te staan? Niet meer in het veld, maar daar buiten?

Langs de zijlijn

Stelt u zich voor, u hoort een bliepje en jawel: u heeft een berichtje. Op uw mobieltje. U opent het en wat staat daar? Daar staat dat de KPN u – als trouwe klant – een paar honderd gratis megabytes geeft om lekker mee te internetten. U

leest dat en denkt: 'Internetten? Maar ik internet toch al? Op mijn pc internet ik wanneer het mij uitkomt.'

En dan dringt het tot u door: dit gaat over internetten op uw mobieltje. De KPN gaat er – als is het vanzelfsprekend – vanuit dat u met uw mobieltje kunt internetten. Dat u in het bezit bent van een apparaat dat hiertoe in staat is.

Ik heb een Nokia en daar kan ik mee telefoneren. Ik kan er ook foto's en filmpjes mee maken. Toen ik hem kocht, vroeg ik de verkoper of ik geen gewone telefoon kon krijgen zonder camera. Maar dat kon niet meer, zei hij. En troostend voegde hij er aan toe: die camera krijgt u er gewoon gratis bij. Ik heb dus geen smartphone. Daar heb ik mij altijd prima bij gevoeld. Nooit het idee gehad dat ik mij daarmee buiten het maatschappelijk en cultureel speelveld van tegenwoordig positioneerde. Totdat de KPN – volstrekt onschuldig en zonder de intentie om me te kwetsen of met het doel me

iets aan te smeren – me mailtjes stuurde waaruit bleek dat ik met mijn Nokia in een tijdvak leef dat reeds lang tot het verleden behoort, zo lang dat het management van de KPN zich al niet meer kan voorstellen dat er nog levende wezens uit dit verleden onder ons rondlopen. Zo'n levend wezen ben ik. Het is de vraag wat voor leven dat precies is. Een overblijfsel. Een schim.

De schimmigheid van mijn existentie werd me een tijdje geleden nog eens extra ingewreven door niemand minder dan de bibliothecaris van onze universiteit. Ook voor haar geldt: dat was absoluut haar bedoeling niet. Wat het voor mij alleen nog maar erger maakt.

De bibliothecaris heeft flyers gemaakt waarop staat: Connect. En onderaan in het rechter hoekje staat een – tja – een vierkant soort barcode. Read more, staat er bij. Kortom, ook zij gaat er vanuit dat ik die barcode kan lezen. Zo maar.

Ik ben er nog altijd trots op, dat ik als kind al kon lezen nog voordat ik naar de lagere school ging. Tenminste: dat is mij verteld. Ik neem aan dat dit familie verhaal waar is. En nu ik pensionado ben, blijkt plotseeling dat ik analfabeet ben. Omdat ik geen smartphone heb, waarmee ik QR's kan lezen.

Ik heb geen smartphone, en ik wil geen smartphone, want ik heb namelijk al een tablet. Een hartstikke mooi dingetje, dat ik..., maar wacht eens even, zou ik zo'n code

niet met die Samsung kunnen lezen? Kijk, ik sta nog niet zo ver buiten de lijnen, dat ik niet meer op een gedachte als deze kan komen. En wat ik ook nog wel weet: daarvoor moet ik dan een app downloaden en installeren. En die apps vind je op... waarop ook weer? Op Playstore? Dat kan toch niet? Wat heeft dit met spelen te maken? Ik speel nooit spelletjes op mijn tablet. Nu goed, Playstore dan. Iets anders zie ik niet. Er zijn allerlei play-categorieën. Alles is spel. Onder tools misschien? Tools betekent tenslotte hulpmiddelen. Ja, daar is iets. QR & Barcode.

En zo ben ik een klein beetje minder schimmig geworden dit weekend. De QR-code treedt via mijn cameralensje mijn tablet binnen en even later zit ik op een website, waarop mij uitgelegd wordt dat ik een knop kan installeren. En waarop staat: test of het werkt.

Test.

Het werkt. Tenminste, ik geloof het wel.

'Celebrating the remarkable life of John Radcliffe', heet het artikel dat ik binnengekregen heb. Na wat schermutselingen met usernames en passwords lees ik de eerste volzin. Merkwaardig, denk ik, dat de auteur van dit doorwrochte artikel een onderscheid maakt tussen wetenschappelijk en medisch onderzoek. Kortom: ik ben er weer. Helemaal. Ik kan weer lezen. En kritisch denken.

Maar een smartphone heb ik nog niet.